

[Ministeren for offentlige arbejder.]

chef umiddelbart under ministeren for offentlige arbejder. En sådan bemyndigelse kan jeg begrunde med, at det dels vil være uforeneligt med den hastige udvikling på erhvervslivets område at lase statsbanernes organisation fast i en lov, dels at der stedsvis vil være brug for en tilpasning af organisationsopbygningen til de ydre vilkår, ikke mindst efter en passende overgangstid efter iværksættelse af den foreslåede ny struktur.

Det af statsbanernes strukturudvalg stillede forslag om ny organisation indebærer, at de nuværende to distriktsadministrationer i København og Århus bortfalder, idet distrikternes arbejdsopgaver dels inkorporeres i den centrale ledelse, dels overføres til decentrale organer ude i landet.

Det er mig magtpåliggende at understrege, at det er hensigten at reducere den samlede administration af statsbanerne ved, at et led i administrationsopbygningen skæres bort, og ikke ved, at der overføres administrationsorganer fra provinsen til København.

Denne udvikling er så meget mere påkrævet, som vi i de nærmeste år vil kunne forvente nedlæggelse af de mere urentable sidelinjer, hvorved det samlede statsbanelandskab, der i dag næppe er stort større end en enkelt direktion inden for f. eks. Tyske Forbundsbaner, let skulle kunne ledes fra ét sted.

Eventuel udskillelse i datterselskaber af visse af statsbanernes aktiviteter vil uden tvivl fremme udviklingen i samme retning.

Der er foreslået en overgangsperiode på 2 år efter lovens ikrafttræden til gennemførelse af den nye struktur, idet det er af yderste vigtighed, at afvikling af den daglige togtrafik ikke berøres af de radikale ændringer, som forestår.

Af samme årsag har det ikke været muligt at opgøre de nøjagtige besparelser i personaleantallet. Statsbanerne har allerede for de fleste kategoriers vedkommende lukket for tilgang af nyt personale, og med en relativ gunstig aldersfordeling vil det være muligt at gennemføre strukturændringen, uden at denne medfører afskedigelser.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til folketingets velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Erling Dinesen* til socialministeren:

„Vil ministeren drage omsorg for, at de sager, som indbringes for direktoratet for ulykkesforsikringen og ulykkesforsikringsrådet, får en hurtigere behandling, end tilfældet er i dag?“

Skriftlig begrundelse:

Baggrunden for mit spørgsmål er de gentagne klager over den langsommelige behandling af disse ulykkesforsikringssager.

Både enkeltpersoner og organisationer klager til stadighed over disse uheldige forhold. For den ulykkesramte familie er det både alvorligt og helt uforståeligt, at sagerne ikke kan afgøres hurtigere.

Anden næstformand (Hanne Budtz): Spørgeren har ordet for at supplere sin skriftlige begrundelse af spørgsmålet.

Erling Dinesen: Der er vel næppe noget administrativt område, som i højere grad er udsat for klager og kritik end administrationen af ulykkesforsikringen. Jeg er klar over, at problemet tidligere har været rejst her i folketinget, men tilsyneladende har det ikke hjulpet. Forholdet er stadig det, at alt for mange klager over en for langsommelig behandling af de enkelte sager, ligesom man ikke kan forstå, at der kan forløbe måneder, ja, halve og hele år, uden at man hører noget som helst om, hvad der sker med en eller anden sag, som er under behandling. Jeg vil næsten tro, at de fleste af tingets medlemmer har modtaget klager af denne karakter; jeg har det selv adskillige gange.

Der er altså virkelig her et alvorligt spørgsmål, som der må gøres noget effektivt ved; det er især alvorligt i alle de tilfælde, hvor en families økonomi afhænger af en hurtig og en rigtig afgørelse.

Jeg vil gerne sige, at jeg har fået henvendelser fra faglige organisationer, som ikke kan forstå, at det kan tage flere måneder blot at afgøre, f. eks. om en tilskadekommen kan få dagpenge udbetalt — og jeg har konkrete eksempler herpå.